

POSTANOWIENIE

17 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 17 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej z siedzibą w C.
przeciwko L.K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej L.K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z 22 maja 2025 r., VI Ca 112/25,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia zobowiązanemu odpisu niniejszego postanowienia do
dnia zapłaty.**

(M.T.)

UZASADNIENIE

Pozwany L.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 22 maja 2025 r., wydanego w sprawie z powództwa P. S.A. w C. o zapłatę.

Powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z błędnego ustalenia faktów istotnych dla sprawy. W dalszej kolejności strona pozwana podnosiła, że podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowić miały

stawiane wyrokowi zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 k.c., art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c., art. 5 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jak również być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności, gdyż nie jest ona możliwa na tym etapie postępowania i w składzie Sądu dokonującego wstępnej oceny skargi kasacyjnej pod kątem występowania w sprawie przesłanek określonych w art. art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności wniesionego środka zaskarżenia. Zarzucane przez skarżącego rażące

naruszenie prawa procesowego miało doprowadzić do błędnego ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a w konsekwencji – do błędnego zastosowania w sprawie prawa materialnego. Tymczasem ustalenia faktyczne Sądów *meriti* są dla Sądu Najwyższego wiążące i niemożliwe wprost do zakwestionowania w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Strona pozwana ponosiła, że podstawę do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią mają stawiane zaskarżonemu wyrokowi zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 §2 k.c., art. 405 w związku z art. 410 § 2 k.c., art. 5 k.c. Powołując uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana w istocie podnosi - pod tytułem zarzutów naruszenia prawa materialnego - polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, które nie mogą stanowić podstaw kasacyjnych ani przyczyny wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zapoznanie się z treścią wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżący nie przedstawił argumentacji potwierdzającej, że Sady orzekające w sprawie dopuściły się rażącego naruszenia prawa. Argumenty zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowią bowiem raczej próbę zakwestionowania poczynionych przez nie ustaleń faktycznych.

Sąd odwoławczy wskazał, że pozwany zawarł 17 października 2019 r. z powódką umowę o świadczenie usług w zakresie zarządzania, której przedmiotem było świadczenie przez pozwanego za wynagrodzeniem usług w ramach i w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki w ramach VI kadencji (Preambuła i § 1 ust. 1 oraz § 2 ust. 3 umowy.) Natomiast, stosownie do § 12 ust. 1 umowy, została ona zawarta na czas pełnienia przez powoda funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki w okresie jednej kadencji do czasu wygaśnięcia, w szczególności wskutek upływu kadencji, śmierci, odwołania lub złożenia rezygnacji. Wygaśnięcie mandatu skutkowało rozwiązaniem umowy z ostatnim dniem pełnienia funkcji, bez okresu wypowiedzenia i konieczności dokonywania dodatkowych czynności. W ocenie Sądu odwoławczego zapis ten był wystarczająco jednoznaczny, a odczytywany wspólnie z przywołanym § 1 ust. 1 umowy, prowadził

do jedynej uprawnionej konkluzji, iż umowa z 17 października 2019 r. wiązała strony w okresie pełnienia przez L.K. funkcji prezesa zarządu (a nie jakiegokolwiek innej), w okresie jednej kadencji, a ta zakończyła się wobec podjęcia uchwały o postanowieniu powodowej spółki w stan likwidacji. Sąd Okręgowy w ślad za Sądem Rejonowym przyjął zatem, że w chwili otwarcia likwidacji powodowej spółki pozwany utracił status prezesa jej zarządu. Jego mandat wygasł, a skutkiem powyższego umowa została rozwiązana z ostatnim dniem pełnienia funkcji bez okresu wypowiedzenia. Takie konsekwencje były pozwanemu znane, skoro zaakceptował brzmienie mowy potwierdzając to własnoręcznym podpisem.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie oczywistej zasadności skargi nie może poprzestawać na prostym odwołaniu do naruszeń prawa wskazanych w podstawach kasacyjnych. Uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, kwalifikujących przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw, niezależnie od tego, że chodzi w tym wypadku o zupełnie odmienne metody argumentowania (zob. postanowienia SN: z 31 stycznia 2020 r., II CSK 432/19, z 15 grudnia 2006 r., III CZ 93/06 i z 18 kwietnia 2012 r., I CSK 520/11). Skutecznym argumentem za powołaną we wniosku przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogła być w konsekwencji wskazana przez skarżącą „konieczność rozpatrzenia” naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego ani ogólne stwierdzenie, że doszło do naruszenia wskazywanych przez skarżącą przepisów.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[SOP]